

Arrest

nr. 206 232 van 28 juni 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DIENI
Rue des Augustins 41
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 6 maart 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 maart 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat M. KALIN /oco advocaat J. DIENI en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 14 december 2015 België binnen zonder enig identiteitsdocument en vraagt op 28 december 2015 asiel aan. Op 31 januari 2018 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger en soennitische Pashtun. U bent geboren in het dorp Kerala van het district Asadabad, in de provincie Kunar. U bent gehuwd en hebt vier jonge kinderen, zij verblijven bij uw schoonfamilie in het dorp Moni van het naburige district Shegal in de provincie Kunar. U ging nooit naar school maar hebt wel basisondericht gekregen bij het Afghaanse nationale leger.

Op 8 september 2006 schreef u zich in voor een opleiding bij het Afghaanse nationale leger. Na ongeveer vier maanden begon u te werken als soldaat. Tijdens uw legerdienst bewaakte u checkpoints en werkte u voor het transportdepartement. U was onder meer gestationeerd in de provincies Nangarhar, Kabul, Kunar, Paktia, en Laghman, waar u tijdens uw missies aanvallen van de taliban doorstond.

Twee jaar voor uw vertrek, dus ongeveer in de herfst van 2013, werd u door uw oom M. D. (...) onder druk gezet om uw werk te verlaten. M. D. (...) sprak u in totaal twee keer aan. Eerst hield u hen voor dat u reeds ontslag had genomen en dat u in plaats van soldaat als taxichauffeur werkte, hoewel u in werkelijkheid nog steeds soldaat was. Na een maand zwichtte u toch onder de druk van uw oom en stamleden, en besloot u om alsnog ontslag bij het leger te nemen. U woonde terug bij uw gezin in het dorp Kerala en ging aan de slag als taxichauffeur.

Na enkele maanden kreeg u plots telefoon van een persoon die zich voorstelde als q. R. (...), lid van de taliban. Hij zei dat de taliban een aanval had gepleegd op een checkpoint in het naburige Marawara-district. De taliban had bij deze aanval verliezen geleden en q. R. (...) vroeg u om gesneuvelde en gewonde talibanstrijders met uw auto naar de Pakistaanse grens te brengen. U weigerde, waarop hij voorstelde om u te betalen voor uw diensten, maar u bleef weigeren. Uit angst voor wraak van de taliban verhuisde u na dit telefoongesprek samen met uw gezin van het dorp Kerala in het district Asadabad naar het dorp Moni in het naburige Shegal-district. U verhuisde ongeveer een maand na de tweede ronde van de verkiezingen. In het dorp Moni trok u in bij uw schoonfamilie en werkte u vervolgens gedurende anderhalf jaar als taxichauffeur.

Na ongeveer anderhalf jaar in het dorp Moni gewoond te hebben, dus in de herfst van 2015, kwam er een onbekende persoon in een Suzuki-wagen naar uw huis. Hij was vergezeld door enkele gewapende mannen die bij de auto bleven staan. Samen met uw schoonvader ontving u deze persoon in jullie gasthuis. Hij stelde zich voor als B. S. M. (...), taliban-districtshoofd van het district Shegal. Hij verzocht u om opnieuw aan de slag te gaan bij het leger zodat u voor de taliban kon infiltreren en spioneren. U stemde in met zijn voorstel. In de dagen na zijn voorstel besloot u het land te ontvluchten en regelde u een smokkelaar.

Begin november 2015 verliet u Afghanistan. Vervolgens reisde u via Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Kroatië, Slovenië, Oostenrijk en Duitsland. Op 14 december 2015 kwam u toe in België en op 28 december 2015 diende u uw asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Uw vrouw en kinderen wonen inmiddels nog steeds in bij uw schoonvader in het dorp Moni. Zij ondervonden moeilijkheden met mededorpelingen die stenen gooiden naar het huis, omdat ze het als oneervol beschouwen dat een vrouw door haar echtgenoot wordt achtergelaten. Inmiddels houdt uw vrouw de kinderen voor dat u overleden bent, om te vermijden dat zij tegen anderen hun mond voorbij zouden praten. Na uw vertrek kwam de taliban twee keer naar hun huis. De eerste keer stond uw dochter hen te woord, ze zei hen dat u overleden was. De tweede keer beschoot de taliban uw schoonbroer, waarop ook deze zijn vrouw en kinderen achterliet en het land ontvluchtte. Omwille van uw problemen had ook uw broer het dorp Kerala verlaten en verhuisde hij met zijn gezin naar zijn schoonfamilie in de provincie Nangarhar.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: de originele taskara van uw vader, afgeleverd op 14 saratan 1363 (5 juli 1984) te Asadabad; uw eigen originele taskara, afgeleverd op 11 aqrab 1394 (2 november 2015) te Asadabad; uw originele rijbewijs, afgeleverd op 2 hamal 1393 (22 maart 2014) te Nangarhar; een origineel certificaat van een militaire workshop, afgeleverd op 30 maart 2012; twee originele militaire badges, afgeleverd op 28 oktober 2006 en 23 oktober 2008; een origineel certificaat van voltooiing van uw militaire opleiding te Kabul, die duurde van 17 sonbola 1385 (8 september 2006) tot 6 jadi 1385 (27 december 2006); een originele portretfoto van uw vader en negen foto's van uw militaire dienst.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U baseerde deze vrees op persoonlijke problemen met de taliban, omdat u weigerde met hen samen te werken. Er moet evenwel worden vastgesteld dat uw kennis over uw recente regio van herkomst gebrekkig is, en dat uw verklaringen over uw recente verblijfplaatsen onderling tegenstrijdig zijn. Daarenboven dient te worden benadrukt dat u het CGVS evenmin een duidelijk zicht bood op uw familiale netwerk.

Allereerst werd vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde recente verblijf in de provincie Kunar. Hoewel het CGVS geen twijfel uit aangaande uw oorspronkelijke herkomst uit de provincie Kunar, uw banden met de districten Asadabad en Shegal, of uw loopbaan bij het Afghaanse nationale leger sinds 2006, moet niettemin vastgesteld worden dat u geen zicht biedt op uw reële situatie. U legde immers onaannemelijke verklaringen af over uw verblijfplaatsen vanaf de herfst van 2013, volgens uw verklaringen de periode van uw ontslag uit het leger (zie infra; CGVS I p.16) Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere (recente) verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Volledigheidshalve schetst het CGVS eerst het concrete tijds kader van de plaatsen waar u beweerde te hebben verbleven in de laatste twee jaar voor uw vertrek uit Afghanistan, gebaseerd op het geheel van verklaringen dat u hieromtrent hebt afgelegd. U kwam in december 2015 toe in België en verklaarde herhaaldelijk dat uw reisweg ongeveer iets meer dan een maand geduurd had (zie verklaring DVZ, punt 10 en punt 31; CGVS I p.22-23). U zei ook dat u na de maand jawza (mei/juni) in de maand aqrab (23 oktober – 21 november) vertrokken was. Aangezien de door u neergelegde originele taskara op 2 november 2015 afgeleverd werd (zie stuk 2), kan op basis van al deze elementen en rekening houdend met een eventueel gebrekkig tijdsbesef uwentwege, met enige precisie besloten worden dat u Afghanistan in november 2015 verliet (zie CGVS I p.22-23). Dit wordt bevestigd door uw verklaring dat u in België twee ramadans hebt meegemaakt, waaruit redelijkerwijze volgt dat de ramadan van juni/juli 2015 zich voor uw aankomst in België situeert (CGVS I p.22-23). U situeerde uw ontslag uit het leger ongeveer twee jaar voor uw vertrek uit Afghanistan, dus logischerwijze ongeveer in de zomer of de herfst van 2013 (CGVS I p.16). Enkele maanden na uw ontslag besloot u naar het dorp Moni te verhuizen wegens het bedreigende telefoongesprek met de taliban (CGVS I p. 31-32). U situeerde uw verhuis van het dorp Kerala naar het dorp Moni ongeveer een maand na de tweede ronde van de verkiezingen (CGVS I p.31 en p.19). Daar de tweede ronde van de presidentsverkiezingen op 14 juni 2014 plaatsvond (zie afdruk Independent Election Commission of Afghanistan d.d. 15 mei 2014; artikel BBC News d.d. 14 juni 2014), kan uw verhuis naar het dorp Moni redelijkerwijze in de zomer van 2014 gesitueerd worden. In lijn met deze vaststelling, verklaarde u herhaaldelijk dat u ongeveer één à anderhalf jaar in het district Shegal gewoond hebt (CGVS I p.18, p.4-5 en p.15; verklaring DVZ, punt 10, p.4). Concluderend kan het CGVS, gebaseerd op het geheel van deze verklaringen en rekening houdende met een eventueel relatief tijdsbesef in uw hoofde, op redelijke wijze samenvatten dat u voorhiel ongeveer in de zomer of de herfst van 2013 ontslag te hebben genomen uit het leger, dat u zich toen in uw geboortedorp Kerala gevestigd zou hebben, dat u vervolgens in de zomer van 2014 naar het dorp Moni verhuisd zou zijn, en dat u daar ongeveer anderhalf jaar, tot aan uw vertrek in november 2015 verbleven zou hebben. Dit door u voorgehouden tijds kader van uw verblijfplaatsen staat evenwel op onaannemelijke wijze in contrast met uw verklaringen over de districten Asadabad en Shegal, zoals hierna aangetoond.

Ten eerste bleken uw verklaringen over een belangrijke aanslag op de Kabul Bank in de provinciehoofdstad Asadabad dermate vaag, dat zij op fundamentele wijze afbreuk doen aan de aannemelijkheid van uw beweerde recente verblijfplaatsen. U stelde correct dat er in Asadabad een aanslag op de Kabul Bank was (CGVS I p.26; CGVS II p.16), deze gebeurde in maart 2014 (zie artikel Tolo News d.d. 26 maart 2014). U zei dat u ten tijde van deze aanslag met uw kinderen in Moni dorp was (CGVS II p.16), hoewel u in die periode volgens uw andere verklaringen nog in Kerala woonde. U verhuisde immers pas in de zomer van 2014 naar Moni (zie supra; CGVS I p.31 en p.19). Indien men in lijn met deze laatste verklaringen zou aannemen dat u op het ogenblik van de aanslag op de Kabul Bank slechts toevallig en tijdelijk met uw kinderen in Moni was, maar wel nog in Kerala woonde, doet uw gebrekkige kennis omtrent de aanslag alsnog afbreuk aan uw verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen. Gevraagd of u alles kon vertellen wat u wist over de aanval op de Kabul Bank, zei u louter dat het een zelfmoordaanval betrof en dat u niet meer wist omdat u er niet was. U wist niet door wie, noch door hoeveel mensen. U had geen idee hoeveel personen ongeveer het leven lieten bij deze aanval, naar uw verklaringen omdat u niet in de ziekenhuizen de doden ging tellen en omdat u er door niemand iets over hoorde (CGVS II p.16-17). Uw totale gebrek aan kennis en interesse omtrent deze aanval is niet aannemelijk omdat uw geboortedorp Kerala zich op minder dan een kilometer afstand van de provinciehoofdstad Asadabad bevindt (zie OCHA-kaart Asadabad district). Op basis van uw persoonlijke geschiedenis en connecties in deze regio mag redelijkerwijze aangenomen mag worden dat u toch enigszins interesse zou tonen in gebeurtenissen die er een directe impact op de veiligheidssituatie hebben, ongeacht of u op dat ogenblik in Moni of in Kerala was.

Ten tweede ontbeerde het u totaal aan kennis over een ernstige aanslag in de bazar van Asadabad zeer recent voor u Afghanistan verliet. U vermeldde de aanslag op Kabul Bank van maart 2014, maar u kon zich geen aanslag in Asadabad herinneren die nog recenter voor uw vertrek uit Afghanistan gebeurd was (CGVS I p.26). Toen u vervolgens gevraagd werd of er ooit een aanslag op een bazar gebeurd was, verwees u enkel naar bombardementen die door de Amerikanen uitgevoerd waren tijdens uw legerdienst (CGVS I p.26). Nochtans was er eind september 2015, kort voor uw beweerde vertrek uit Afghanistan, een ernstige bomaanslag midden in een bazar van het districtscentrum Asadabad die volgens verschillende bronnen acht, dan wel 23 of 28 gewonden veroorzaakte (zie artikel Tribune, Xinhua en Pajhwok d.d. 20 september 2015). Hoewel u op het ogenblik van deze aanslag in de bazar van Asadabad reeds in het Shegal-district gewoond zou hebben, acht het CGVS het niet onredelijk zulke kennis van u te verwachten, en dit om verschillende redenen. Zoals hierboven gesteld bevond uw geboortedorp Kerala zich in de onmiddellijke nabijheid van de provinciehoofdstad Asadabad. U was hier opgegroeid en hebt ook van de herfst 2013 tot de zomer van 2014 nog in Kerala gewoond (zie supra). U zei bovendien ook dat uw oom en tante langs moederszijde, met wie u een goede verstandhouding had, nog in Kerala wonen (CGVS I p.11-12). Daarbij was u als taxichauffeur wel degelijk op de baan en stond u door uw werk in contact met medeburgers uit verschillende andere regio's (zie vb CGVS II p.9 en p.12). U verklaarde daarenboven dat u de dorpen nooit binnenreed maar enkel de verharde wegen gebruikte (CGVS II p.12). Gezien de centrale verharde weg binnen de provincie Kunar doorheen Asadabad loopt en u tevens verklaarde sporadisch passagiers naar Jalalabad te hebben vervoerd (CGVS II p.9), moet u via uw werk toch in zekere mate op de hoogte zijn geweest van belangrijke gebeurtenissen in Asadabad. Bijgevolg is het moeilijk aannemelijk dat u volstrekt geen weet zou hebben van deze aanslag in de provinciehoofdstad, die direct grenst aan het Shegal-district.

Ten derde legde u intern tegenstrijdige verklaringen af over uw verblijfplaats ten tijde van een ernstige brand in de bazar van Asadabad in november 2014. U vertelde dat deze brand ontstond bij Dam Kele en twee dagen duurde (zie artikel Pajhwok d.d. 17 november 2014). Merkwaardig genoeg verklaarde u eveneens dat u ten tijde van deze brand nog militair was en in Nangarhar gestationeerd was, en dat u in die periode niet terugkeerde naar uw dorp (CGVS II p.17-18). Dit stemt echter niet overeen met uw andere verklaringen dat u al in de zomer of de herfst van 2013 al ontslag had genomen bij het leger en in de zomer van 2014 naar het dorp Moni verhuisd was (zie supra). In de periode van de brand werkte u bijgevolg reeds enkele maanden als taxichauffeur in de provincie Kunar, en was u allang geen militair meer. Geconfronteerd met deze opmerking hield u vast aan uw verklaring dat u toen militair was en zei u dat u geheugenproblemen had (CGVS II p.17). Hoewel u op het ogenblik van de brand in de bazar van Asadabad niet in persoon aanwezig zou zijn geweest, acht het CGVS het om bovenvermelde redenen niet onredelijk om van u te verwachten dat u een correct beeld kan schetsen van uw verblijfplaatsen ten tijde van deze brand, die zich in de directe nabijheid van uw geboortedorp voordeed, en die een zware tol had geëist van lokale marktkramers. Samengenomen met de andere vaststellingen over uw verklaringen omtrent uw recente herkomst, doet ook deze vaststelling verder afbreuk aan de aannemelijkheid van uw relaas.

Ten vierde bleken uw verklaringen over luchtaanvallen in het Shegal-district dermate vaag en onvolledig, dat zij uw bewering dat u daar verbleef gedurende uw laatste anderhalf jaar in Afghanistan, verder ondermijnen. U zei tijdens uw eerste gehoor dat u zich geen luchtaanvallen herinnerde die in deze periode in het district Shegal gebeurd zijn (CGVS I p.23-24). Tijdens uw tweede gehoor zei u dat er vele luchtaanvallen gebeurden, waaronder in Shultan, Asmar en Mur. Toen meer informatie gevraagd werd over plaatsen waar luchtaanvallen gebeurden of personen die daarbij omkwamen of gewond raakten, zei u dan weer dat u enkel via uw schoonvader gehoord had over een aanval op de vallei, maar dat u zelf niets gezien had. U wist niet of er meer incidenten gebeurd waren omdat u meestal in dienst was in andere provincies. U stelde vervolgens voor om te vertellen over incidenten tijdens uw militaire dienst in andere provincies, wat evenwel niet relevant was om uw recente herkomst te staven. Toen u gevraagd werd wat er dan precies gebeurd was tijdens deze welbepaalde luchtaanval op de vallei waarover uw schoonvader had verteld, zei u dat u hoorde dat er ook vrouwen en kinderen slachtoffer waren, maar dat u er geen verdere informatie over had, en dat u zelfs geen idee had welke plaats of welke vallei het precies betrof. Ook bleek dat u nog in het dorp Kerala woonde toen deze specifieke luchtaanval gebeurde, hoewel uitdrukkelijk en herhaaldelijk gevraagd werd naar luchtaanvallen die gebeurden toen u reeds in Shegal district woonde (CGVS II p.13). Uit beschikbare informatie blijkt bovendien dat er kort voor uw vertrek uit het land, op 31 oktober 2015, een luchtaanval was in de Shultan-vallei (op minder dan vijf kilometer van uw dorp Moni, zie OCHA-kaart), waarbij een Pakistaanse rebellenleider gedood werd (zie artikel Long War Journal d.d. 2 november 2015). Ook was er in december 2014, toen u beweerdelijk reeds enkele maanden in het Shegal-district woonde, een drone-aanval in de Shultan-vallei waarbij een rebellencommandant om het leven kwam (zie artikel Pajhwok d.d. 6 december 2014). In dit verband is het dan ook merkwaardig dat u eveneens stelde dat u geen weet had van gevechten of aanvallen die in Shultan gebeurden (CGVS II p.12). Ook al leverde u het CGVS informatie over gebeurtenissen bij het dorp Shinkorak of over rebellenleiders (CGVS II p.14-15), toch doet de vaststelling dat u, toen u gevraagd werd naar veiligheidsincidenten gedurende het anderhalve jaar dat u in het Shegal-district woonde, eerst verklaarde dat er vele luchtaanvallen gebeurden maar dat u vervolgens op geen enkele manier in staat was hierover in detail te treden, en dat u zelfs geen weet bleek te hebben van aanvallen in de Shultan-vallei, mede afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Ten vijfde zijn ook uw verklaringen over de aanwezigheid van Daesh (IS) in Shegal district dermate vaag en onwaarschijnlijk, dat zij niet aannemelijk kunnen worden geacht. Gevraagd of Daesh aanwezig was in het district Shegal, antwoordde u bevestigend. U zei dat ze soms op de straat naar buiten kwamen, dat u over hen hoorde maar dat u hen nooit gezien had. U zei dat Daesh-strijders zelfs in het dorp Moni, het dorp waar u toen woonde, op straat kwamen, doch aan de andere kant van het dorp. U wist echter niet hoe vaak zij in het dorp Moni op straat kwamen of wat ze precies deden. Ter verklaring stelde u dat het moeilijk is hen te onderscheiden van talibanstrijders omdat hun gezichten bedekt zijn, en dat u er zelf niet bij aanwezig was en hen dus niet gezien hebt. U wist niet of Daesh ook in andere dorpen aanwezig was (CGVS II p.15-16). De vaststelling dat u enerzijds zei dat er Daesh-strijders in uw hoogsteigen dorp op straat kwamen, maar dat u anderzijds volstrekt niet in staat was hierover in detail te treden daar deze gebeurtenissen aan de andere kant van het dorp gebeurden en u er dus geen getuige van was, valt, mede gezien de doorgaans beperkte grootte van een Afghaans bergdorp, moeilijk aan te nemen. Ter verklaring zei u dat u zich zelfs niet kon verplaatsen binnen uw eigen dorp, laat staan naar andere dorpen, waardoor het voor u onmogelijk was om informatie te verkrijgen over eventuele Daesh-activiteiten in andere dorpen (CGVS II p.15-16). Deze verklaring kan echter op basis van uw profiel als taxichauffeur niet serieus genomen worden. U bleek zich bovendien herhaaldelijk te verschuilen achter de stelling dat u, toen u na uw legerdienst in het dorp woonde, niet buitenkwam en dat u zich amper verplaatste (CGVS II p.16). Dit excuus valt onmogelijk te vereenzelvigen met het beroep als taxichauffeur dat u in diezelfde periode uitoefende (zie vb CGVS II p.9 en p.12). Bovendien zei u dat u vooral op verharde wegen reed en zelfs twee keer passagiers van Kunar naar Jalalabad bracht (CGVS II p.9 en p.12), wat staft dat u wel degelijk buitenkwam en zich verplaatste binnen de provincie(s). Hieruit blijkt dan ook dat u uw verklaringen op willekeurige wijze leek aan te passen naargelang de vragen die u gesteld werden, wat de geloofwaardigheid van uw algemene verklaringen verder aantast. Uit beschikbare informatie blijkt bovendien dat vertegenwoordigers van de verschillende districten in maart 2015 verzamelden in Asadabad om voorzorgsmaatregelen te vragen tegen de opkomst van Daesh in de provincie Kunar (zie artikel Pajhwok d.d. 12 maart 2015), wat toch illustreert dat ruchtbaarheid werd gegeven in de publieke opinie en onder lokale machthebbers aan de opkomst van Daesh in uw regio. Indien Daesh aanwezig was in uw eigen dorp, en indien u in die periode werkelijk in het dorp Moni woonde, is het niet geloofwaardig dat u dergelijke vage verklaringen zou

afleggen over een groepering die begon op te komen in uw regio en die dus een nieuw en acuut gevaar betekende uw eigen veiligheidssituatie en die van uw familie.

Ten zesde legde u bijzonder vage en gebrekkige verklaringen af over overstromingen in de provincie Kunar. U vertelde dat er in de provincie Kunar vaak overstromingen gebeuren waardoor land of bossen verloren gaan. U zei dat mensen bij een overstroming hun velden verliezen, maar merkwaardig genoeg kende u zelf helemaal niemand die zijn land verloren had door een overstroming (CGVS I p.19-20). Gevraagd wanneer de laatste overstroming was die u in de provincie Kunar had meegemaakt, antwoordde u niet op de vraag maar begon u te vertellen over de taliban die u opbelde bij de aanval in Marawara. Toen u vervolgens tot twee maal toe gevraagd werd of er, recent voor u Afghanistan verliet, nog een overstroming was, verwees u telkens enkel naar een overstroming die in het verleden gebeurd was tijdens uw militaire dienst (CGVS I p.19-20). Nochtans was er volgens publiek beschikbare informatie in juli 2015, de zomer voor uw vertrek, een zware overstroming in de provincie Kunar die ook de districten Asadabad en Shegal aantastte (zie artikels Pajhwok d.d. 16 juli 2015 en 23 juli 2015). Toen er vervolgens dan ook nog eens tot drie keer toe gepolst werd of er recent voor uw vertrek uit Afghanistan overstromingen waren in het Shegal-district, antwoordde u in ruime termen dat er vaak kleine overstromingen zijn die meestal in de zomer gebeuren, en dat u geen grote overstromingen had gezien. Toen u concreet gevraagd werd of er in de zomer voor uw vertrek uit Afghanistan overstromingen waren, bevestigde u dit. U zei dat er niet echt specifieke dorpen aangetast waren door de overstromingen (CGVS I p.23). De vaststelling dat u pas na herhaaldelijke vragen uiteindelijk in louter algemene termen zei dat er in de zomer overstromingen waren in het Shegal-district, doch zonder dat u hierover, of over enige andere overstroming, ook maar enige concrete informatie kon leveren, doet afbreuk aan de aannemelijkheid van uw beweerde recente herkomst. Uw dorp Moni bevindt zich immers op minder dan vijf kilometer van de centrale rivier die doorheen de provincie Kunar loopt, en uw herkomst dorp Kerala bevindt zich zelfs vlak aan deze rivier (zie OCHA-kaarten van de Asadabad district en Shigal Wa Sheltan district). Bovendien zei u dat u als taxichauffeur steeds op de verharde wegen bleef (CGVS II p.12). Gezien het beperkte aantal verharde wegen in de districten Shegal en Asadabad, en gezien de belangrijkste verharde weg in deze twee districten de loop van de centrale rivier volgt (zie OCHA-kaarten) zijn uw ontwijkende verklaringen over overstromingen van deze rivier niet overtuigend.

Voorts had u geen idee of er buitenlandse rebellen actief waren in het Shegal-district. U zei dat er Pakistanen in Shegal woonden maar u had geen idee wat zij concreet deden, of ze vochten, of waar of waarom zij eventueel vochten (CGVS I p.24). Nochtans waren er in het Shegal-district, in de periode dat u er gewoond zou hebben, wel degelijk Pakistaanse rebellenstrijders actief die tevens het doelwit waren van gerichte aanvallen, waaronder in de Shultan-vallei die zich op minder dan vijf kilometer van het dorp Moni bevond (zie artikel Pajhwok d.d. 6 december 2014, artikel Pajhwok 19 september 2015, artikel Long War Journal d.d. 2 november 2015 en artikel Afghan Analyst Network d.d. 24 februari 2013, artikel Khaama Press d.d. 19 augustus 2014). Ook deze vaststelling ondermijnt de aannemelijkheid van uw beweerde recente verblijf in het Shegal-district.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat u zich initieel zelfs niet leek te herinneren dat u ook in het Shegaldistrict gewoond zou hebben. Toen u aan het begin van uw eerste gehoor gevraagd werd of u steeds in het dorp Kerala gewoond had of ook ergens anders, antwoordde u ontkennend en zei u uitdrukkelijk dat u als soldaat wel in vier verschillende provincies gewerkt had, maar dat u nergens anders had gewoond dan in Kerala (CGVS I p.4). Toen u vervolgens gevraagd werd of u misschien binnen de provincie Kunar naar een ander dorp verhuisde, zei u dat uw familie momenteel wel in het Shegal-district woont. Toen u daarop gevraagd werd of u zelf ook in het Shegal-district gewoond had, antwoordde u uiteindelijk toch dat u voor uw vertrek één tot anderhalf jaar in dit district gewoond zou hebben (CGVS I p.4-5). Aangezien u zich door een telefoongesprek van de taliban onverwachts genoodzaakt zag uw huis te verlaten en met uw gezin naar het Shegal-district te vluchten, aangezien u beweerdelijk minstens een jaar in het Shegal-district gewoond zou hebben, en aangezien u deze regio door een onverwachts talibanbezoek plots weer moest verlaten en uw familie moest achterlaten, moet deze periode in Shegal toch een zekere indruk op u hebben nagelaten. Het is in deze context dan ook niet aannemelijk dat u dit verblijf initieel zomaar vergat te vermelden. In dit verband is het eveneens opmerkelijk dat u niet wist wie het districtshoofd van het Shegal-district was (CGVS I p.25), hoewel u hier anderhalf jaar gewoond zou hebben. U wist evenmin wie qari Osman was (CGVS I p.26), het taliban-districtshoofd van het Shegal-district dat in april 2014 gedood werd (zie artikel Khaama Press d.d. 7 april 2014). Los daarvan merkt het CGVS op dat uw rijbewijs op 2 hamal 1393 (22 maart 2014) afgeleverd werd in de provincie Nangarhar, en niet in Kunar (zie stuk 3), hoewel u toen al in Kerala, dat tot de provincie Kunar behoort, woonde. Samengenomen met alle bovenstaande opmerkingen,

bevestigen ook deze vaststellingen de onaannemelijkheid van uw beweerde recente verblijf in de provincie Kunar.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk recent voor uw vertrek uit Afghanistan verbleven te hebben in de districten Asadabad en Shegal. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielaanvraag dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat u voor uw komst naar België in de dorpen Kerala of Moni heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Daarnaast werd vastgesteld dat uit uw verklaringen blijkt dat u geen zicht biedt op het concrete familiale netwerk dat u al dan niet ter beschikking zou staan. Op een asielzoeker rust alvast de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, uw familiebanden, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asiolverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw beide gehoren uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS I p.2 en CGVS II p.2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Vooreerst dient in dit kader te worden vastgesteld dat u veelvuldig tegenstrijdige en onwaarschijnlijke verklaringen aflegde over de verblijfplaatsen van uw enige broer én het tijdstip waarop hij verhuisde, waardoor u het CGVS intentioneel geen zicht biedt op uw reële huidige situatie. Zo had u bij DVZ gezegd dat uw broer in de Pech-vallei woonde (verklaring DVZ, punt 17). In lijn met deze verklaring zei u tijdens uw eerste gehoor dat uw broer M. (...) in de Pech-vallei woonde (CGVS I p.9). Even later zei u dan weer dat uw broer niet meer in de Pech-vallei, maar in Jalalabad woonde omdat hij intussen al verhuisd was. U verklaarde dat uw broer sinds uw vertrek uit Afghanistan samen met zijn schoonfamilie in Jalalabad woonde en daar via zijn schoonvader een woning kon vinden (CGVS I p.12). Tijdens uw tweede gehoor gaf u plots een heel andere versie van de feiten. U zei dat uw broer 'ergens' in de provincie Nangarhar bij zijn schoonfamilie woonde, maar u wist niet waar precies. U had opeens geen idee meer of hij al dan niet naar Jalalabad verhuisd was. U zei dat uw broer tien tot twintig dagen na uw verhuis naar het dorp Moni zelf naar Nangarhar verhuisde. In tegenstelling tot uw vorige gehoor situeerde u dus de verhuis van uw broer niet na, maar anderhalf jaar vóór uw vertrek uit Afghanistan (CGVS II p.4-5). U maakte volstrekt geen melding meer van uw vorige verklaring dat uw broer in de Pech-vallei gewoond zou hebben. Integendeel, u zei dat u in Afghanistan zelf niet wist dat uw broer uit Kerala weggetrokken was, maar dat u dit pas merkte toen u op een dag vanuit het dorp Moni weer op bezoek ging naar Kerala en zag dat jullie huis onverwachts leeg stond. De burens vertelden u dat uw broer naar zijn schoonfamilie verhuisd was (CGVS II p.4). Daarbij dient opgemerkt te worden dat het uitermate opmerkelijk is dat u volstrekt geen idee had waar in de provincie Nangarhar uw broer dan ging wonen, en dat u dit evenmin gevraagd zou hebben aan de burens die u informeerden over zijn verhuis en die ook zelf de schoonfamilie van uw broer kenden (CGVS II p.4). Nog frappanter is dat u dit nooit gevraagd zou hebben aan uw broer zelf, met wie u kort voor uw tweede gehoor nog contact zou hebben gehad. U verzekerde het CGVS dat u uw broer alsnog kon opbellen om hem zijn exacte adres te vragen. (CGVS II p.4-6). Enkele dagen na uw tweede gehoor informeerde u het CGVS via uw advocaat dat uw broer zich inmiddels in een plaats genaamd Dahmane zou bevinden (zie stuk 9). Los van de vaststelling dat het uitermate onwaarschijnlijk is dat u op het ogenblik van uw tweede gehoor op het CGVS geen idee hebt waar in Nangarhar uw broer zou wonen gezien de eenvoudige mogelijkheden waarmee u dit te weten had kunnen komen, stelt het CGVS vast dat uw verklaringen op meerdere punten tegen elkaar indruisen. Geconfronteerd met de opmerking dat u tijdens uw eerste gehoor eenvoudigweg gezegd had dat uw broer in Jalalabad woonde, hield u vast aan uw laatste verklaringen en herhaalde u dat u niet zeker wist waar in Nangarhar hij verbleef (CGVS II p.6). Louter vasthouden aan uw laatste versie van de feiten, kan evenwel niet beschouwd worden als afdoende verschoningsgrond voor deze ernstige tegenstrijdigheid.

Ook stelt het CGVS vast dat u incoherente verklaringen aflegde over de redenen waarom uw broer naar Nangarhar verhuisde. Tijdens uw eerste gehoor zei u dat uw broer u ná zijn verhuis inlichtte dat hij niet om specifieke redenen, maar wegens de algemene veiligheidssituatie naar Jalalabad was verhuisd (CGVS I p.12). Tijdens uw tweede gehoor zei u dan weer dat uw broer u, anderhalf jaar vóór u Afghanistan verliet, verweten had dat u de familie in gevaar bracht omdat u overwoog uw bedreigers aan te geven bij de overheid. Aangezien uw broer met zijn gezin bij u in hetzelfde huis woonde, vreesde hij ook problemen voor zichzelf en zijn gezin, waardoor hij vertrok naar zijn schoonfamilie (CGVS II p.6). U verklaarde dat u het adres van uw broer niet wilde weten omdat hij en zijn schoonfamilie u niet steunden (CGVS II p.5-6). Indien de vlucht van uw broer en zijn zes kinderen uit Kerala werkelijk het rechtstreekse gevolg was van uw situatie, is het niet aannemelijk dat u hierover geen eenduidige verklaringen kon afleggen. Ook is het niet aannemelijk dat niet op coherente wijze kon toelichten of u van zijn beweegredenen op de hoogte was vóór dan wel na uw vertrek uit Afghanistan. Deze vaststelling ondermijnt niet alleen de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw familiale netwerk, maar ook de geloofwaardigheid van uw individuele vervolgingsrelaas.

Tot slot legde u ook onwaarschijnlijke en ongerijmde verklaringen over uw contact met uw broer. Tijdens uw eerste gehoor zei u dat u vanuit België soms contact hebt met uw broer, maar dat u zijn telefoonnummer geblokkeerd had omdat hij een arme man is en het hem teveel geld kost om u te bellen (CGVS I p.9). Tijdens uw tweede gehoor herhaalde u dat u af en toe contact met hem had en dat u hem gemakkelijk kon contacteren om eventueel meer informatie te verkrijgen over zijn huidige verblijfplaats (CGVS II p.4-6). U maakte geen melding meer dat u zijn nummer geblokkeerd zou hebben. Geconfronteerd met deze incoherentie ontkende u merkwaardig genoeg dat u zijn nummer ooit geblokkeerd had. U zei dat uw broer door zijn eigen financiële problemen niet online is, maar dat u hem zelf nooit geblokkeerd had (CGVS II p.9-10), wat dan weer indruist tegen uw eerste versie van de feiten. De vaststelling dat u plots uw eerdere verklaringen volledig ontkent, ondermijnt nog eens de aannemelijkheid van uw verklaringen.

U werd herhaaldelijk gewezen op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS I p.2; CGVS II p.2 en p.6). Desondanks bleek u onaannemelijke verklaringen af te leggen over uw contact met uw broer, zijn huidige verblijfplaats, de redenen van zijn verhuis, en het tijdstip van zijn verhuis. Bijgevolg biedt u niet alleen intentioneel geen zicht op uw huidige familiale situatie, maar tast de vaststelling dat u hierover bedrieglijke verklaringen aflegde eveneens de geloofwaardigheid van uw algehele verklaringen ernstig aan.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat uw asielaanvraag op basis van uw verklaringen niet geloofwaardig kan worden bevonden, wat op zijn beurt nogmaals benadrukt dat u het CGVS geen zicht biedt op uw werkelijke persoonlijke situatie voorafgaand aan uw vertrek uit Afghanistan.

Ten eerste werd vastgesteld dat uw relaas bij het CGVS niet overeenstemt met uw relaas bij DVZ. U vertelde bij DVZ enkel dat u onder druk van uw oom ontslag nam bij het leger, en dat u tijdens de aanval in Marawara door te taliban opgebeld werd om hun slachtoffers te vervoeren, waardoor u naar het Shegal-district verhuisde. Volgens uw verklaringen bij DVZ verliet u het land na anderhalf jaar in het Shegal-district gewoond te hebben (zie vragenlijst DVZ, vraag 3.5; verklaring DVZ, punt 10). Pas bij het CGVS vertelde u voor het eerst over de directe aanleiding van uw vlucht uit Afghanistan. U zei dat u na een telefonische bedreiging van de taliban in de zomer van 2014 naar het Shegal-district verhuisde, dat u daar anderhalf jaar ongemoeid kon wonen en dat u zich dan plots door een onverwachts bezoek van de taliban genoodzaakt zag het land te verlaten (CGVS I p.24-25 en p.28-30). De vaststelling dat u net dit laatste bezoek, de belangrijkste en concrete aanleiding van uw vlucht naar Europa, pas voor de eerste keer aanhaalde bij het CGVS, maakt dat aan uw relaas moeilijk geloof kan worden gehecht. Bij DVZ was u immers uitdrukkelijk aangespoord om kort maar nauwkeurig alle voornaamste elementen te vermelden waarom u bij terugkeer problemen vreest (zie vragenlijst DVZ, punt 1, voorafgaand advies). Geconfronteerd met de opmerking waarom u deze laatste feiten niet had vermeld bij DVZ, zei u dat u hierover toen niets gevraagd was. U zou bij DVZ aan de tolk gezegd hebben dat u nog niet klaar was met vertellen over uw problemen, maar de tolk zou gereageerd hebben dat u op alle vragen al een antwoord had gegeven (CGVS I p.33). Uw bewering dat de tolk u niet liet uitpreken kan echter niet overtuigen. Er werd u bij DVZ immers gevraagd of u na uw relaas nog iets wenste toe te voegen, waarop u enkel vermeldde dat u niet echt taxichauffeur was maar dat u dit enkel zei om uzelf te beschermen (vragenlijst DVZ, vraag 3.7). Hieruit blijkt dan ook dat u de kans werd geboden om uw relaas te vervolledigen, maar dat u ook toen geen melding maakte van het spionageverzoek van de taliban. Aan het begin van uw gehoor bij het CGVS werd u overigens uitdrukkelijk gevraagd of het interview bij DVZ goed was verlopen, waarop u bevestigend had geantwoord. U zei dat u niet in detail

had kunnen vertellen, maar u bevestigde dat u wel de belangrijkste elementen had verteld. U zei ook dat de tolk achteraf het verslag van het interview voor u had voorgelezen (CGVS I p.3). Het feit dat u, eens geconfronteerd met deze ongerijmdheid, plots toch verklaarde dat u niet al uw problemen had kunnen uiteenzetten bij DVZ, toont opnieuw aan dat u uw verklaringen naar uw eigen goeddunken keerde, wat op algemene wijze afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Ten tweede bleken ook uw verklaringen over de aanval op de checkpoint in Marawara opvallend vaag en beperkt, hoewel deze situatie de reden was waarom u het dorp Kerala plots moest verlaten en onverwachts met uw gezin bij uw schoonfamilie moest intrekken. U zei dat u niet wist of er personen omkwamen bij de aanval. U zei dat er na de aanval grote operaties van het Afghaanse nationale leger kwamen, maar u had geen idee over wat voor operaties het ging en u had zelf geen soldaten gezien (CGVS I p.32). De vaststelling dat u zich naar aanleiding van deze aanval in het districtscentrum van Marawara genoodzaakt zag om naar het Shegal-district te vluchten, maar dat u op geen enkele wijze concrete kennis hebt van de aanval, is niet overtuigend. Bovendien bevindt het districtscentrum van Marawara zich op minder dan vijf kilometer van Kerala, net langs de verharde weg waar u als taxichauffeur ook gebruik van maakte, en op slechts een vijftiental kilometer van het dorp Moni (zie OCHAKaart). Het feit dat u enerzijds stelde dat er grote legeroperaties ter revanche gebeurden, maar dat u anderzijds geen idee had wat voor operaties het betrof, maakt dat aan uw relaas geen geloof kan worden gehecht.

Ten derde roept uw relaas ook ernstige vragen op in termen van waarschijnlijkheid. U zei dat u wegens het telefoongesprek met de taliban en uit angst om vermoord te worden naar Moni verhuisde (CGVS I p.29; vragenlijst DVZ, vraag 3.5). Daar zou u vervolgens nog anderhalf jaar ongemoeid hebt kunnen wonen en werken (CGVS I p.33). De vaststelling dat u enerzijds vreest gedood te worden door de taliban, maar dat u hen anderzijds eenvoudig wist te ontlopen door slechts een twintigtal kilometer verderop te gaan wonen in een naburig district, en dan nog bij uw eigen schoonfamilie, doet bevreemdend aan. Op de vraag of q. R. (...) u niet eenvoudig kon opsporen gezien de beperkte afstand tussen Kerala en Moni, zei u dat u 's nachts verhuisd was waardoor de taliban niet wist dat u vertrokken was (CGVS I p.33). Echter, zelfs indien de taliban uw nachtelijke verhuis niet opgemerkt had, vormt dit geen enkele zekerheid dat zij u niet eenvoudig hadden kunnen opsporen. U trok immers eenvoudigweg bij uw schoonfamilie in, niet zo ver van Kerala, en u werkte gedurende anderhalf jaar als taxichauffeur, waarbij u zich vrij over de verharde wegen binnen de provincie Kunar verplaatste. Ook reed u sporadisch nog naar Jalalabad (CGVS II p.9 en p.12). Deze elementen zijn dan ook moeilijk te vereenzelvigen met de door u aangehaalde nood om onder te duiken en uw vrees om gedood te worden door de taliban. Al deze opmerkingen samen genomen, maken dat aan uw asielaanvraag geen geloof kan worden gehecht.

U haalde aan geheugenproblemen te hebben door de stress en spanning die uw situatie met zich meebrengt (CGVS I p.26; CGVS II p.8, p.15 en p.17; zie ook opmerkingen advocaat, CGVS II p.19-20). Het CGVS heeft begrip voor de eventuele moeilijkheden die u zou hebben, doch is deze loutere bewering volgens dewelke u aan geheugenproblemen lijdt, geenszins van die aard dat ze de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen kan verschonen. Wat betreft de lacunes binnen uw verklaringen omtrent uw recente herkomst, zij er alvast op gewezen dat u over een veelvoud aan voor de inschatting van uw recente herkomst relevante themata bent bevraagd en dat daarbij keer op keer een uiterst gebrekkige kennis werd vastgesteld bij u. Bovendien mag van een persoon die verklaart zijn land te hebben verlaten uit vrees voor zijn leven en vrijheid, verwacht worden dat hij binnen een redelijke termijn medische/psychologische hulp zou inroepen om zijn problemen te staven en/of te laten behandelen, hetgeen u in de twee jaar dat u intussen in België bent, nagelaten heeft om te doen. Bovendien verklaarde u zelf dat u het niet nodig achtte om naar een psycholoog te gaan (CGVS II p.8). Voorts betreffen de vastgestelde tegenstrijdigheden en incoherenties omtrent uw asielaanvraag en familiale netwerk geen details maar wel elementen die behoren tot de kern van uw asielaanvraag en identiteit, waardoor redelijkerwijze mag verwacht worden dat u deze elementen, ook na verloop van een bepaalde tijd, waarheidsgetrouw kan weergeven.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: de originele taskara van uw vader, afgeleverd op 14 saratan 1363 (5 juli 1984) te Asadabad; uw eigen originele taskara, afgeleverd op 11 aqrab 1394 (2 november 2015) te Asadabad; uw originele rijbewijs, afgeleverd op 2 hamal 1393 (22 maart 2014) te Nangarhar; een origineel certificaat van een militaire workshop, afgeleverd op 30 maart 2012; twee originele militaire badges, afgeleverd op 28 oktober 2006 en 23 oktober 2008; een origineel certificaat van voltooiing van uw militaire opleiding te Kabul, die duurde van 17 sonbola 1385 (8 september 2006) tot 6 jadi 1385 (27 december 2006); een originele portretfoto van uw vader en

negen foto's van uw militaire dienst. Deze documenten staven uw identiteit en die van uw vader, en uw werk bij het leger. Volledigheidshalve dient evenwel opgemerkt te worden dat uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd (COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude), blijkt dat in Afghanistan corruptie wijdverspreid is en dat allerlei documenten al dan niet tegen betaling kunnen worden verkregen. De door u neergelegde taskara doet dan ook niets af aan de gedane vaststellingen omtrent uw ongeloofwaardig bevonden recente herkomst.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden recente verblijfplaatsen in Afghanistan.

U werd tijdens uw gehoren bij het CGVS nochtans uitdrukkelijk en herhaaldelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen over elk aspect van uw asielrelaas en over uw werkelijke verblijfplaatsen (CGVS I p.2; CGVS II p.2, p.6 en p.10). U werd er tevens op gewezen dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Er werd voorts benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent en/of dat u een tijd in een derde land heeft verbleven op zich niet problematisch is, maar dat het wel belangrijk is dat u deze informatie meedeelt zodat het CGVS de mogelijkheid wordt gegeven uw asielaanvraag correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen. Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt (CGVS I p.2 en CGVS II p.2).

U werd op het einde van uw tweede gehoor uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden recente verblijfplaatsen in Afghanistan. Er werd u tevens de kans geboden uw alsnog uw verklaringen recht te zetten. U hield echter vast aan uw verklaringen dat u gedurende de laatste twee jaar voor uw vertrek uit het land in Kerala en in Moni had gewoond (CGVS II p.18).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Ondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 1, A, en 1, D, van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève) en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM). Tevens wordt machtsoverschrijding opgeworpen.

Verzoeker stelt te voldoen aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag van Genève, minstens aan de voorwaarden om te kunnen genieten van het subsidiaire beschermingsstatuut, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij citeert beide bepalingen en betoogt vervolgens als volgt:

“1. Noodzakelijk onderzoek van zijn gegronde vrees tot vervolging, wegens lidmaatschap van ANSF

Vooreerst moet opgemerkt worden dat hoewel bepaalde onderdelen van het asielrelaas van meneer M. (...) door het GGVS als ongeloofwaardig worden beschouwd, dit geenszins de verplichting opheft om ten gronde te onderzoeken of de personen in kwestie een beschermingsnood hebben wegens een gegronde vrees tot vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde in haar arrest van 20 juni 2010 immers: «La partie défenderesse déduit de cette absence de crédibilité du récit de la partie requérante qu'elle est dans l'impossibilité d'évaluer tant le bien-fondé de sa crainte de persécution que son risque réel de subir des atteintes graves en cas de retour au Kosovo. Le Conseil rappelle toutefois que l'absence de crédibilité des déclarations de la partie requérante ne dispense pas de s'interroger in fine sur l'existence dans son chef d'une crainte d'être persécutée ou d'un risque d'atteinte grave qui pourrait être établie à suffisance par les éléments de la cause qui sont, par ailleurs, tenus pour certains » (GCE, nr 45.396, 20 juni 2010)

Verschiede bronnen bevestigen de plausibiliteit van het vluchtverhaal van de heer M. (...), en gezien er niet getwijfeld wordt aan zijn militaire carrière, moet aldus deze vrees nog steeds onderzocht worden. Zie bijvoorbeeld :

That is why there is much to suggest that Taliban, more actively than before, is trying to recruit personnel with a military background and/or military skills. Personnel from the Afghan security forces have such expertise, and several sources have indicated that Taliban actively try to get them to change side. With greater emphasis on military knowledge and experience, the likely average age of those recruited has also risen (conversation with an international organisation in Kabul; conversation with a think tank in Kabul, April/May 2017).

As the Taliban controls significant areas, including in Helmand Province where they are assumed to control 80 percent of the territory, Taliban recruits are to a greater extent than previously being trained on Afghan soil. According to Landinfo's source, Taliban now has training camps in many parts of the country (conversation with an international organisation in Kabul, April 2017). Taliban has confirmed this in an article in the Long War Journal: in addition to the camps in the south, there are training camps in the north (Kunduz, Faryab and Jawzjan) and in the east (Kunar and Paktika) (Roggio 2016). (...)

Information on the number and ethnic and geographic affiliation of the Taliban cadres is based on estimates. As Landinfo understands it, Taliban is still predominantly a Pashtun phenomenon, both in actual and relative numbers. The majority are Pashtuns, though the Taliban claims that ethnicity, tribe and region are irrelevant.

Norway: Landinfo - Country of Origin Information Centre, Afghanistan: Recruitment to Taliban, 29 June 2017, pg 8 et 11, beschikbaar op: <http://www.refworld.org/docid/5a943aee4.html>

De bestreden beslissing geeft zichzelf toe dat "Hoewel het cgvs geen twijfel uit aangaande uw oorspronkelijke herkomst uit de provincie Kunar, uw banden met de districten asdabad en shegal, of u wu loopbaan bij het Afghaanste nationale leger sinds 2006, moet niettemin vastgesteld worden dat u geen zicht biedt op uw reële situatie (...)"

Er is dus geen twijfel over zijn loopbaan (soldaat voor de overheid) en de regio waaruit de verzoekende partij afkomstig is. Volgens de United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR), in UNHCR ELIGIBILITY GUIDELINES FOR ASSESSING THE INTERNATIONAL PROTECTION NEEDS OF ASYLUM-SEEKERS FROM AFGHANISTAN, 19 April 2016, pagina's 34-35:

"AGFs are reported to systematically target civilians who are associated with, or who are perceived to be supporting the Afghan Government. Afghan civil society and the international community in Afghanistan, including the international military forces and international humanitarian and development actors. (...)

Among the primary targets of such attacks are national and local political leaders, government officials, teachers and other civil servants, off-duty police officers, tribal elders, religious leaders, women in the public sphere, civilians accused of spying for pro-government forces, human rights activists, humanitarian and development workers, and construction workers. (...)

Apart from targeted killings, AGEs are also reported to use threats, intimidation, abductions and arson attacks to intimidate communities and individuals and thus extend their influence and control targeting those who challenge their authority and ideas"

In hetzelfde verslag, pagina 36, beschrijft hij eveneens de riskante potentiële profielen uitvoerig waarvan voornamelijk het profiel van ex-militair van ANP van de verzoekende partij.

"Afghan security forces, particularly the ANP, continue to be the object of targeted campaigns. Since the withdrawal of most foreign combat forces in 2014, police bases and checkpoints have been increasingly targeted in attacks by AGEs. 224 ANP police officers have been targeted both on duty and off duty.

De verzoekende partij heft ook een specifiek profiel dat in het geval van terugkeer in Afghanistan er een risico van vererende behandelingen bestaat.

"Bij de beoordeling en in het bijzonder deze afgeleid uit de feitelijke kennis van het land van nationaliteit van een verzoeker, houdt de Raad bij de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht rekening met het aangehouden profiel van de verzoeker. Hij onderzoekt, naast de vraag of deze redenen feitelijk juist zijn en steun vinden in hetgeen waarop de Raad in rechte vermag acht te slaan, of deze correct zijn beoordeeld door verweerder en of hij op grond daarvan en al naargelang het geval, al dan niet aangevuld met de voor de besluitvorming relevante gegevens waarop hij in het raam van de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht in rechte vermag acht te slaan, kan beslissen. Deze beoordeling van de feitelijke kennis geschiedt in concreto. In de eerste plaats wordt rekening gehouden met de kennis ter zake in hoofde van de verzoeker van feitelijke gegevens die behoren tot de onmiddellijke leefomgeving van de verzoeker. Naargelang de aard van het voorgehouden profiel, kan ook rekening worden gehouden met de feitelijke kennis van de ruimere leefomgeving, waarbij deze kennis in hoofde van de verzoekende partij daarbij uiteraard minder doorslaggevend is en er alleszins niet kan toe leiden dat de onwetendheid inzake feitelijke gegevens binnen de onmiddellijke leefomgeving die de beoordeling het meest bepalen, buiten beschouwing wordt gelaten."

(RvV, 24 decembre 2016, pg 7)

2. Mogelijkheid van Taliban om mensen op te sporen ongeacht verblijfplaats

Er zijn voldoende objectieve elementen aanwezig zijn om een vervolgingsgevaar aan te tonen voor de heer M. (...), ongeacht of hij terugkeert naar zijn thuisstad of naar de stad van het interne vluchtalternatief omdat de vluchtredenen verbonden zijn aan zijn persoon en hij ongeacht zijn verblijfplaats een specifiek doelwit vormt

Hierbij kan verwezen worden naar de Country Policy and Information Note – Afghanistan: Fear of anti-government elements (AGEs) van het Verenigd Koninkrijk (november 2016) waarin duidelijk wordt gemaakt dat individuen kunnen worden opgespoord ongeacht hun verblijfplaats:

In February 2016, the Immigration and Refugee Board of Canada (IRB) provided information, citing a range of sources, on the Taliban 's ability to track and pursue individuals in Afghanistan, and noted: 'In correspondence with the Research Directorate, a professor, who is the Director of the Program for Culture and Conflict at the Naval Postgraduate School in California, and who, for three decades, has been conducting and publishing research on Afghanistan and South Asia, explained that the Taliban may be able to find a person who relocates to a different area, and that they have been successful in doing so, particularly when targeting their "well known or well positioned opponents"... In correspondence with the Research Directorate, an assistant professor at the Institute of National Security and Counterterrorism at Syracuse University, who has published work on post-conflict reconstruction and terrorism in Afghanistan, gave the view that the Taliban generally has the capability to track individuals, through the use of "formal and informal communication" networks to obtain information about a person's whereabouts...

United Kingdom: Home Office, Country Policy and Information Note - Afghanistan: Fear of anti-government elements (AGEs), 29 November 2016, Version 2.0, pg 11-12, beschikbaar op: <http://www.refworld.org/docid/5852c2d24.html>

3. Verslechterde veiligheidssituatie in Kunar

Als bewijs kan gevonden worden dat zijn familie nog verblijft in de Kunar provincie, kan recente veiligheid informatie met betrekking tot de situatie daar ook helpen ivm subsidiaire bescherming:

19. While Islamic State in Iraq and the Levant-Khorasan Province (ISIL-KP) operations remain mostly limited to eastern Afghanistan, the group claimed responsibility for eight significant attacks nationwide during the reporting period. The group Consolidated its presence in Kunar Province and succeeded in re-establishing operational capacity in areas of Nangarhar Province that previously had been cleared by Afghan security forces. Elsewhere, alleged ISIL-KP activities were reported in the northern provinces of Jowzjan and Sari Pul, as well as in the western provinces of Herat and Ghor, indicating that the group may have attracted affiliates in areas beyond its stronghold in the east. United Nations General Assembly Security Council - The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security, 21 September 2017, pg 5, beschikbaar op:

https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/sg_report_on_afghanistan_21_sept_2017.pdf

Verzoeker heeft aangaande de geweldsituatie onder meer een rapport van EASO (Europees Asielbureau) voorgelegd dat als een betrouwbare bron kan worden beschouwd, doch ook al is het rapport uitgegeven in december 2017, is de informatie waarop het rapport steunt van 2016-2017. Dit is misschien niet recent genoeg in een volatiele context zoals de Afgaanse. Vooreerst dient echter op zorgvuldige wijze nagegaan te worden of de talrijke details die verzoeker heeft verstrekt aangaande zijn directe leefwereld (o.m. de dorpen, landbouwgegevens, maanden van het jaar, de prijzen van de levensmiddelen, bekende Afgaanse zangers, lokale radiozenders en cricketspelers) juist of aannemelijk zijn, teneinde uit te maken of verzoeker zijn afkomst uit Kerala wel degelijk kan geloofwaardig maken. Indien dit zou aannemelijk kunnen gemaakt worden, dringt zich eveneens een zorgvuldig onderzoek op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet op. Het ontbreekt de Raad aan wezenlijke elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen, te moeten bevelen. Het komt aan beide partijen toe om alle nuttige middelen aan te spreken teneinde bij te dragen aan de feitenvaststelling en aan verweerder om de voorgelegde elementen zorgvuldig te onderzoeken.

Het voordeel van twijfel:

Indien Uw Raad zou besluiten dat er twijfel is over de geloofwaardigheid van het relaas van verzoekende partij, past het te vermelden dat het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties meer bepaald het principe van het voordeel van de twijfel, als criterium voor het onderzoek van de beschermingsvraag weerhoudt.

Zowel de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen als Uw Raad hebben reeds herhaaldelijk verduidelijkt dat zelfs wanneer de verklaringen van een verzoeker niet volstaan om alle opgemerkte incoherenties weg te nemen « sous réserve de l'application éventuelle d'une clause d'exclusion, la question à trancher au stade de l'examen de l'éligibilité au statut de réfugié se résume en définitive à savoir si le demandeur a ou non des raisons H* craindre d'être persécuté du fait de l'un des motifs visés par la Convention de Genève : que si l'examen de crédibilité auquel il est habituellement procédé constitue, en règle, étape nécessaire pour répondre à cette question, il faut éviter que cette étape n'occulte la question en elle-même : que dans le cas où un doute existe sur la réalité de certains faits ou sur la sincérité du demandeur, l'énoncé de ce doute ne dispense pas de s'interroger in fine sur l'existence d'une crainte d'être persécuté qui pourrait être établie à suffisance nonobstant ce doute, par les éléments de la causes qui sont, par ailleurs tenus pour certains. »*

(vrije vertaling : « onder voorbehoud van de eventuele toepassing van een uitsluitingsclausule, kan de vraag die moet beslecht worden in het stadium van het onderzoek naar de geloofwaardigheid van het statuut van de vluchteling definitief samengevat worden als te weten of de verzoeker al dan niet redenen heeft om te vrezen vervolgd te worden omwille van een van de motieven die geviseerd worden door de Conventie van Genève ; dat indien het onderzoek naar de geloofwaardigheid waartoe gewoonlijk wordt overgegaan, in de regel, een fase betreft noodzakelijk om op deze vraag te antwoorden, men moet vermijden dat deze fase de vraag zelf verbergt ; dat in het geval waarin een twijfel bestaat omtrent de werkelijkheid van bepaalde feiten of omtrent de oprechtheid van de verzoeker, het uiten van deze twijfel er niet van ontheft zich in fine de vraag te stellen naar het bestaan van een vrees om vervolgd te worden die ondanks deze twijfel, voldoende kan aangetoond worden door elementen in de zaak die wel als zeker zijn weerhouden. »(zie met name VBC Vdd. 16 november 2009, RVV n° 22.144 dd. 28 januari 2009 en RVV n° 16.891 dd. 2 oktober 2008).

Reeds herhaalde keren werd geoordeeld dat zelfs indien een twijfel bestaat omtrent bepaalde omstandigheden in het relaas van een verzoeker, de ingeroepen vrees voldoende aannemelijk is teneinde de toepassing van het voordeel van de twijfel in hoofde van de verzoeker te rechtvaardigen.

Inderdaad, « Il est possible qu'après que le demandeur se sera sincèrement efforcé d'établir l'exactitude des faits qu'il rapporte, certaines de ses affirmations ne soient pas prouvées à l'évidence.... un réfugié peut difficilement "prouver" tous les éléments de son cas et si c'était là une condition absolue, la plupart des réfugiés ne seraient pas reconnus comme tels. Il est donc souvent nécessaire de donner au demandeur le bénéfice du doute. »

(vrije vertaling : « Het is mogelijk dat nadat een verzoeker zich echt heeft ingespannen om de feiten die hij aanbrengt te bewijzen, bepaalde van zijn verklaringen toch niet eenvoudig aangetoond worden ... een vluchteling kan moeilijk alle elementen van zijn zaak « bewijzen » en indien dit een absolute voorwaarde zou geweest zijn, dan hadden de meeste vluchtelingen nooit erkend geweest. Het is dus vaak noodzakelijk aan de verzoeker het voordeel van de twijfel te geven. ») (Punt 203 van de UNHCR gids)

In die zin dient er een noodzakelijk evenwicht tot stand te komen tussen het vaststellen van de feiten en de evaluatie van de nood aan bescherming (RW, n°891 dd. 2 oktober 2008).

Uw Raad heeft trouwens reeds de mogelijkheid gehad naar dit principe te verwijzen om te besluiten tot de geloofwaardigheid van het relaas van de verzoekers (zie titel van voorbeeld: RW, n° 28 972 dd. 23 juni 2009 ; RVV, n° 18.937 dd. 20 november 2008, RVV n° 27.489 dd. 19 mei 2009. Er werd eveneens reeds herhaaldelijk geoordeeld dat om te besluiten tot een nood aan bescherming het objectieve risico domineert over verklaringen van de asielaanvrager die soms onduidelijk zijn op bepaalde aspecten in zijn aanvraag)

In casu werd geen voordeel van twijfel gegund aan verzoeker aangezien de verwerende partij zich beperkt tot het constateren van de algemene ongeloofwaardigheid van het regio van herkomst.

Aangezien een groot deel van de aangevoerde argumenten van de verwerende partij weerlegd werden, moet het voordeel van twijfel aan de verzoeker gegund worden.

De CGVS heeft de zaak niet in haar totaliteit bestudeerd en schendt dus artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 en artikel 1 A van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 bestudeerd.

De motivatie van de bestreden beslissing is onvoldoende en de CGVS schendt dus ook artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Aangezien het CGVS geen rekening heeft gehouden met alle elementen van de zaak, schendt het Commissariaat het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen)."

2.2. Stukken

Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- het rapport "*The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security*" van United Nations General Assembly Security Council van 15 september 2017;
- het rapport "*Country Policy and Information Note – Afghanistan: Fear of anti-government elements (AGEs)*" van United Kingdom: Home Office van 29 november 2016;
- het EASO Country of Origin Information Report "*Afghanistan. Security Situation*" van december 2017, p. 1-8 en 174-179;
- het rapport "*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 19 april 2016, p. 1-2 en 31-42.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.3.3. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.3.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van artikel 1, D, van het Verdrag van Genève, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij dit artikel geschonden acht.

2.3.3.2. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3.3. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.4. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (i) er geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde recente verblijf in de provincie Kunar zodat er evenmin geloof kan worden gehecht aan de feiten die zich volgens zijn verklaringen in deze regio hebben voorgedaan, omdat (ii) hij geen zicht biedt op het concrete familiale netwerk dat hem al dan niet ter beschikking zou staan, omdat (iii) zijn asielaanvraag op basis van zijn verklaringen niet geloofwaardig kan worden bevonden en omdat (iv) hij, door bewust de ware toedracht over waar hij verbleven heeft voor zijn komst naar België te verzwijgen, niet aannemelijk maakt dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt. Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht. Daarbij wordt in de bestreden beslissing tevens ingegaan op de door verzoeker aangehaalde geheugenproblemen en op de door hem neergelegde documenten.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Het enig middel kan wat dit betreft niet worden aangenomen.

2.3.5. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Hierboven is reeds gebleken dat de commissaris-generaal verzoekers asielaanvraag op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen.

Te dezen laat verzoeker vooreerst gelden dat er geen twijfel is over zijn loopbaan als soldaat voor de Afghaanse overheid. Hij citeert vervolgens uit het rapport “*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016 en meent dat hij, gezien zijn specifiek profiel van ex-militair van ANP een risico loopt op vernederende behandeling in geval van terugkeer naar Afghanistan. De Raad benadrukt evenwel dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar algemene informatie omtrent de risico’s die ex-militairen lopen bij een terugkeer naar hun land van herkomst. Verzoeker dient zijn vrees dienaangaande *in concreto* aannemelijk te maken. Dit wordt ook uitdrukkelijk gesteld door UNHCR in de voornoemde “*Guidelines*”, waar in dit verband expliciet het volgende wordt vermeld:

“Based on the preceding analysis, UNHCR considers that, depending on the individual circumstances of the case, persons associated with, or perceived as supportive of, the Government or the international military forces, may be in need of international refugee protection on the ground of their (imputed) political opinion or other relevant grounds. Such persons include:

(...)

b) members of the ANP and ALP;

(...)” (p.42).

Er dient dus rekening te worden gehouden met – en het is afhankelijk van – de individuele en concrete omstandigheden eigen aan elke zaak. De vrees moet met andere woorden geïndividualiseerd en geconcretiseerd worden. *In casu* maakt verzoeker echter niet *in concreto* aannemelijk dat hij omwille van zijn profiel als ex-militair voor het Afghaanse leger een verhoogd risico loopt op vervolging. Hij nam immers ontslag uit het leger in 2013 en heeft, gelet op de talrijke motieven van de bestreden beslissing, die hij overigens volledig ongemoeid laat, niet aannemelijk gemaakt dat hij in de periode dat hij soldaat was of in de periode van twee jaar tussen zijn ontslag uit het leger en zijn vertrek uit Afghanistan problemen heeft gekend met de taliban omwille van het feit dat hij soldaat was in het Afghaanse leger.

Aangezien in de bestreden beslissing op goede gronden wordt gesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielaansluiting, en meer bepaald aan zijn persoonlijke problemen met de taliban omdat hij weigerde met hen samen te werken, voert verzoeker voorts niet dienstig aan dat hij, ongeacht zijn verblijfplaats, kan worden opgespoord door de taliban. Verzoeker verwijst dienaangaande tevens niet dienstig naar een rapport van het Verenigd Koninkrijk waaruit de mogelijkheid blijkt van de taliban om mensen ongeacht hun verblijfplaats op te sporen.

Het betoog van verzoeker is dan ook niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielaansluiting, te weerleggen of te ontkrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat aan verzoeker het voordeel van de twijfel niet kan worden toegestaan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.6. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.3.6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat verzoeker zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet heeft aangetoond.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.6.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal dat verzoeker niet voldaan heeft aan de op hem rustende plicht tot medewerking nu hij niet de waarheid heeft verteld over waar hij verbleven heeft voor zijn komst naar België. Deze correcte vaststelling ontslaat de commissaris-generaal evenwel niet van zijn plicht om een onderzoek te doen naar de nood aan subsidiaire bescherming.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat aan verzoekers Afghaanse nationaliteit niet wordt getwijfeld. Evenmin wordt getwijfeld aan verzoekers afkomst uit “*het dorp Kerala van het district Asadabad, in de provincie Kunar*”. Enkel verzoekers recente herkomst uit deze regio wordt in vraag gesteld. Twijfels over bepaalde aspecten van een aansluiting ontslaan de bevoegde overheid evenwel niet van de opdracht een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen.

Te dezen kan de Raad niet anders dan vaststellen dat niet onderzocht is of verzoeker, wanneer hij terugkeert naar Afghanistan, een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. De omstandigheid dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan verbleven heeft in zijn regio van herkomst doet hieraan geen afbreuk.

Gezien de Raad in deze de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het hem aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing, voor wat betreft de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2018 wordt vernietigd in zoverre aan de verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Artikel 3

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juni tweeduizend achtien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN